

שיעורי חינוך

מראש הישיבה שליט"א

עצות פרקטיות והדרכה להורים, מלמדים, מחנכים ומחנכות

פרשת בא
שנת תשפ"ה

גליון
צ"א

שיעורי חינוך

מאת ראש הישיבה שליט"א

• ספורים של תפלה

חָיֵב לְאֹפֶן אֶחָד כְּסָף, בְּקִשְׁתִּי מֵהַשָּׁמַיִם: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם תַּעֲזֹר לִי שִׁיְהִיָּה לִי כֶסֶף שְׂיוֹכְלוּ לְשִׁלְּמֵי לְמִנְקָה", וְקִרְוּ נְסִיִּים וְנִפְלְאוֹת, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲזָר, יְהוּדֵי נִגְשׁ אֵלַי וְנָתַן לִי בְּדִיּוֹק אֶת הַסְּכּוּם שֶׁהֵיִיתִי צָרִיךְ, וְיִכְלָתִי לְהַשְׁאִיר לְאִשְׁתִּי כַּמָּה דוֹלָרִים.

מָה שְׂמֻסְפָּרִים לְיִלְדִים הֵם זוֹכְרִים. עִם יִלְדִים קִטְנִים אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת מָה שְׂרוּצִים, אֶפְשָׁר לְסַפֵּר לָהֶם שְׂטוּיוֹת וְהֵם יִזְכְּרוּ אֶת זֶה, אֲבָל לָמָּה אֲנִי צָרִיךְ לְזַכֵּר מֵהַמְּלַמֵּד אֶת הַחִלּוּמוֹת שֶׁלוֹ? הַמְּלַמֵּד שְׁלִי סִפֵּר פֶּעַם שֶׁהוּא חָלַם שֶׁלְּמֻטְבֵּעַ יֵשׁ רַגְלִים וְהוּא רוֹכֵב עָלָיו... בְּמִקּוּם זֶה תְּסַפֵּר סְפוּרִים שֶׁהֵיִלְדִים יוֹכְלוּ לְהַשְׂתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּחַיִּים, תְּסַפֵּר לְיִלְדִים: "אֶתְמוּל בְּלִילָה שְׂאֵלָה אוֹתִי אִשְׁתִּי, מָה יְהִיָּה כָּאֵן, אִינּוּ לָנוּ כֶסֶף לְקִנּוּת לְיִלְדִים עוֹף לְאַרוּחַת צְהָרִים? הֲלֹכְתִי לְצַד וּבִקְשֵׁי בְּאֶמֶת חֲזַק מֵהַשָּׁמַיִם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תַּעֲזֹר לִי, שִׁיְהִיָּה לָנוּ שְׂפַע, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲזָר לִי".

כְּשִׁילֵד שׁוֹמֵעַ סְפוּר כְּזֶה זֶה יִלְוֶה אוֹתוֹ לְאַרְךָ שָׁנִים, כְּשֶׁהוּא יְהִיָּה בֶן אַרְבָּעִים וְיִקְרָה אֶצְלוֹ אוֹתוֹ סְפוּר, הוּא יִזְכֵּר בְּמָה שֶׁהַמְּלַמֵּד שֶׁלוֹ סִפֵּר שֶׁאֶפְשָׁר לְבַקֵּשׁ מֵהַשָּׁמַיִם, וְהוּא גַם יִבְקֵשׁ מֵהַשָּׁמַיִם.

יַעֲזֹר הַשָּׁמַיִם יִתְבַּרְךְ, שֶׁתְּהִיָּה לָכֶם הַצְּלָחָה וְסִיעֵתָא דְשִׂמְיָא, אָמֵן.

דְּבוּר מְרַבֵּינוּ, רַבְּנוּ הַשֶּׁתַּעַל פֶּעַם, וְרַבְּנוּ נִעְנֶה וְאָמַר לְרַבֵּי נִתָּן: "אֵתָּה שׁוֹמֵעַ אֶת הַשְּׁעוּל, זֶה כְּבָר לֹא אוֹתוֹ שְׁעוּל כְּמוֹ מִקְדָּם, זֶהוּ כְּבָר שְׁעוּל אַחֲרָי!"

הַיּוֹם כְּשֶׁשִּׁמְעֵתִי אֵיךְ הֵבֵן שְׁלִי כְּבָר מִשְׁתַּעַל הַרְבֵּה יוֹתֵר טוֹב, אָמַרְתִּי: "תּוֹדָה הַשָּׁמַיִם שֶׁהוּא כְּבָר מִשְׁתַּעַל הַרְבֵּה יוֹתֵר טוֹב", אֶת זֶה צָרִיכִים לְהַחֲדִיר בְּיִלְדִים.

אֲבָל צָרִיכִים לְדַעַת, עֵצָם זֶה לְבַד שְׂאוּמָרִים לְיִלְדִים: "תְּבַקֵּשׁ מֵהַשָּׁמַיִם", זֶה עֵדִין לֹא מְסַפִּיק, כִּי יֵלֵד עֵדִין לֹא יוֹדֵעַ אֵיךְ לִוְקָחִים אֶת הַשְּׂכָל עָלֵינוּ אֶל הַשְּׂכָל הַתַּחְתּוֹן (עַיֵן לְקוּטֵי מוֹהַר"ו חֵלֶק א', סִימָן 6), הוּא אֲמַנָּם שׁוֹמֵעַ שְׂצָרִיכִים לְבַקֵּשׁ מֵהַשָּׁמַיִם, אֲבָל הוּא לֹא קוֹלֵט אֵיךְ עוֹשִׂים אֶת זֶה, אֵיךְ מְבַקְשִׁים מֵהַשָּׁמַיִם? וְאֵיךְ הַשָּׁמַיִם עוֹזֵר? וְלִכֵּן צָרִיכִים לְסַפֵּר אֶת הַסְּפוּר וּלְפָרֵט בְּדִיּוֹק אֵיךְ בְּקִשְׁנוּ מֵהַשָּׁמַיִם, לְדַגְמָא בְּסְפוּר שְׂסִפְרֵתִי, מְסֻפָּרִים: "הֲלֹכְתִי לְצַד וְאִמְרֵתִי הַשָּׁמַיִם, הַתִּינּוֹק שְׁלִי מִשְׁתַּעַל".

יֵשׁ לִי עוֹד סְפוּר שֶׁל תְּפִלָּה: הֵיִיתִי צָרִיךְ כַּמָּה דוֹלָרִים לְהַשְׁאִיר בְּבֵית לְמִנְקָה, וְלֹא הָיָה לִי כֶסֶף [בְּרוּךְ הַשָּׁמַיִם שֶׁבְּאֶמֶת אֵין לִי כְּלוּם, אֵין לִי כְּרִטִּס אֲשֶׁרֵאִי וְאֵין לִי חֲשׁוֹבֹן בִּנְקָה, בְּרוּךְ הַשָּׁמַיִם שֶׁהַחֲשׁוֹבֹן בִּנְקָה שְׁלִי עֵבְרָה לְמוֹסָד, אֲבָל אֲנִי לֹא חָיֵב לְאֹפֶן אֶחָד כְּלוּם, אֲנִי לֹא

בְּעִזְרַת הַשָּׁמַיִם יִתְבַּרְךְ אֲנוּ מְבִיאִים לְפָנֵיכֶם אֶת חֵלְקוֹ הַשְּׁלִישִׁי שֶׁל הַשְּׁעוּר שְׂמֻסָּר רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה שְׁלִיט"א לְמַחְנָכִים בְּפָרִשַׁת וַיִּשָּׁב הַתְּשֵׁפָה.

תַּחֲדִירוֹ בְּיִלְדִים 'סְפוּרִים שֶׁל תְּפִלָּה' עֵכָשׁוּ כְּשִׁמְגִיעַ חֲנֻכָּה אֲנִי רוֹצֶה שִׁיתְּחַדְּשׁוּ לְהַחֲדִיר בְּיִלְדִים 'אָמוּנָה'.

תְּסַפְּרוּ לְיִלְדִים 'סְפוּרִים שֶׁל תְּפִלָּה'.

לְכָל אֶחָד יֵשׁ כָּל יוֹם לְפָחוֹת 'סְפוּר תְּפִלָּה' אֶחָד לְסַפֵּר. אֶתְמוּל הָיָה לִי כְּזֶה סְפוּר, הַתִּינּוֹק שְׁלִי בָּכָה בְּעֵרִיסָה בְּקִשְׁתִּי מֵהַשָּׁמַיִם יִתְבַּרְךְ שֶׁהַתִּינּוֹק יָרַדָּם כִּי אֲנִי עָיִף מְאוֹד, וְהַתִּינּוֹק נָרַדָּם, סְפוּר שֶׁל תְּפִלָּה!

עוֹד סְפוּר: בְּנֵי הַקִּטָּן מִכְּתָה א' הַתַּחֲחִיל לְהַשְׁתַּעַל חֲזַק מְאוֹד, וְהָיָה מְאוֹד מְפָחִיד בְּבֵית, כִּי זֶה לֹא הָיָה סֵתֵם שְׁעוּל, זֶה הָיָה נִשְׁמַע כְּמוֹ עִם הַד, נְבִהֵלְתִי מְאוֹד, הֲלֹכְתִי לְצַד וּבִקְשֵׁי חֲזַק מֵהַשָּׁמַיִם: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָה אֲנִי עוֹשֶׂה? תַּעֲזֹר לְבִנְי שְׁלִי שִׁרְגִישׁ טוֹב". דָּרָךְ אֲגַב הֲלִכּוּ לְרוּפָא וְהַרוּפָא נָתַן תְּרוּפָה - אֲבָל לֹא זֶה עֵקֶר הַסְּפוּר, עֵקֶר הַסְּפוּר הוּא שֶׁ"הֲלֹכְתִי לְצַד וּבִקְשֵׁי מֵהַשָּׁמַיִם", וְאַחֲרֵי הַבְּקִשָּׁה מֵהַשָּׁמַיִם זֶה כְּבָר לֹא הָיָה אוֹתוֹ שְׁעוּל, זֶה כְּבָר הָיָה שְׁעוּל אַחֲרָי... כְּמוֹ שִׁישׁ

• **אזירה של שמחה**

זאת אומרת; כדאי שלכל כיתה יהיה חלון בדלת, וכך באמת סדרנו אצלנו בכל הכתות. יש מלמדים שמפחדים שיסתכלו לתוך הכיתה שלהם, ולכן הם מדביקים דף על הדלת, אני מבקש מכם - אל תעשו כן; אל תכסו את החלונות, 'אבל הילדים מציצים החוצה', לא קרה כלום, אנחנו גם הצצנו החוצה מהחלון.

כשמשאירים את החלון פתוח זה טוב מכל הבחינות, גם בפשטות - בשביל הבטיחות, על ידי זה אפשר לחסך בעיות, אם ילד ירצה לעשות דברים שאסור, הוא ימנע מזה, כי הוא יודע שכל מי שעובר יכול לראות את מה שהוא עושה בכיתה, וגם כדי שהמנהל או המנהלת יוכלו לראות מה שמתרחש בכיתה. ואם אבא יבוא ויציץ לתוך הכיתה, לא יקרה כלום.

עכשו, כשהחלון פתוח, צריך המלמד לעמד ליד החלון ולנא שהילדים יודעים שהוא עומד מחוץ לכיתה, כשהילדים מבחינים במלמד הם צריכים להתישב במקומותיהם, המלמד פותח את הדלת וממשיך לעמד על יד הדלת, וכל הילדים נעמדים, אחר כך אומר המלמד: "כל הילדים מתישבים, תוציאו את הספר שנלמד בו עכשו".

לא להטיל פחד

אמנם חייבת להיות דרך ארץ, אבל מצד שני חייבת גם להיות אזירה שמחה בכיתה, אם שמח בכיתה המלים חודרות ללב, ואם שורר פחד שום דבר לא חודר. חכמינו זכרונם לברכה אומרים: "לעולם אל יטיל אדם אימה יתרה בתוך ביתו", שאדם לא יזרע פחד בבית, כי עלולים לצאת מזה מכשולים גדולים, אותו דבר בכיתה, חייב להיות שמח, שהמלמד יוכל להגיד בדיחה, לתת חינוך, מלה טובה.

את השכל לכנס את המלמדים ולהשמיע להם את השעור; ובכל מקום שיש שם מלמדים שרוצים לשמע חזוק, שגם הם ישמעו את השעור כדי לדעת איך להנהיג כיתה בדרך של רבנו ז"ל. וכדאי גם להשמיע את זה למורות של בית פיגא.

בכיתה צריכה להיות אזירה שמחה

בעזרת השם נשתדל כל שבוע לדבר על נקודה יפה אחת, שחשוב למלמדים ומורות לדעת, היום נדבר: להכניס אזירה שמחה לכיתה.

כשהייתי בא אל מוהרא"ש, היו רועדות לי הידים והרגלים מפחד. כל כך אהבתי את מוהרא"ש, וכל כך פחדתי ממוהרא"ש, אני לא יכול להסביר לכם את זה. ותמיד היה מוהרא"ש אומר לי: "אם תסתובב עם כאלו פנים תקיפות, עם כזה פחד על פניך, הבחורים יפחדו ממך, והם לא יקבלו את מה שאתה אומר להם; תדאג שתהיה אזירה שמחה בישיבה!"

בכיתה צריכה להיות אזירה שמחה.

אם יש בכיתה אזירה של שמחה, הילדים יאהבו את הלמונים שלומדים, הילדים יאהבו את החמש, את הגמרא, את התהלים, את הסדור, והם יאהבו את השם יתברך.

שמחה, אבל עם דרך ארץ

'אזירה של שמחה' אין פרושה שילדים יכולים לעלות על השלחן ויכולים למשך בזקן של המלמד, כי זה נקרא 'התפרעות', זה נקרא הוללות, זה אומר ש'אין בכיתה יראת שמים'.

'דרך ארץ' חייבת להיות; כשמלמד או מורה נכנסים לכיתה, צריכים כל הילדים לקום.

- אזירה של שמחה -

בעזרת השם יתברך אנו מביאים בזאת את חלקו הראשון של השעור שנמסר למחנכים בפרשת וירא 'התשפ"ד על ידי ראש הישיבה שליט"א.

חכמי ישראל

לפני השעור אמר ראש הישיבה שליט"א: קדם כל נשיר שיר לכבוד המלמדים, שידעו את החשיבות שלהם; וראש הישיבה שר נגון עם המלים: "יהי רצון מלפני אבינו שבשמים לקיים בנו חכמי ישראל, הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם, ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם, בכל מקומות מושבותיהם, ונאמר אמון". וראש הישיבה שליט"א אמר: את המלים של הנגון הזה אומרים בימות החל בתפלה אחרי קריאת התורה, ושם מבקשים מהשם יתברך על חכמי ישראל שתהיה להם הצלחה, אבל לא כל אחד יודע מי הם 'חכמי ישראל' - 'חכמי ישראל' אלו מלמדים, מגידי שעורים, מרביצי תורה, ומורות, שמוסרים את התורה לילדי ישראל.

כדאי לכל אחד לשמע את השעורים האלו

ברוכים הבאים בשם השם, מלמדים יקרים ואהובים שלי, מקרית ברסלב שלנו.

בהתחלה התאפשר לי לבוא לקריה פעם בשבוע ולדבר עם המלמדים היקרים שלי, אבל היות שהעבודה מתרבה יותר ויותר, אני אכין לכם שעור במשרד שלי, יקליטו את השעור וישמיעו לכם את זה, ואני מקווה שתקשיבו לזה ותקבלו את זה כאלו אני אתכם.

אני מכין את השעור למלמדים בקריה, אבל אני מקווה שהמנהלים בשאר המקומות, בירושלים ובשאר הערים, גם להם יהיה

• אוירה של שמחה

חַיב להיות הַחֲסִיד שְׁלִי, וְאִם אֶחָד
לֹא חַיב להיות הַעֶבֶד שְׁלִי, וְאִם אֶנִי
מִנְסָה לְרַתֵּם אֶת הַיְלָדִים לְמִבְצָע,
וְיִלְדִים מְסִימִים מִתְעַלְמִים מִזֶּה,
הַמְבַצֵּעַ לֹא עוֹבֵד אֶצְלָם, לֹא קָרָה
כְּלוּם, אֶל תִּקַּח אֶת זֶה אִישִׁי.

תִּדְאָג לְדַבֵּר אֶחָד, שֶׁהַכֶּתֶה
תִּזְרֹם, תִּזְהַר שֶׁלֹּא יִפְרִיעוּ לַכֶּתֶה,
שִׁיְהִיָּה שֶׁקֵּט כְּשִׁמוּסָרִים שְׂעוּר,
שֶׁלֹּא יִכְנָסוּ לְתוֹךְ דְּבָרֶיךָ בְּלִי
רְשׁוּת, וְכִמְהָ שֶׁמִּשְׁתַּתְּפִים בְּשְׂעוּר
- מִשְׁתַּתְּפִים. וְאִם לֹא מִשְׁתַּתְּפִים -
אִז אֶנִי אֶגִּיד לָךְ בְּשֶׁקֶט שֶׁגַּם אִז לֹא
קָרָה כְּלוּם, אִם אֶחָד לֹא צָרִיךְ לִהְיוֹת
כְּמוֹ הַשֵּׁנִי, מִלְמַד צָרִיךְ לְנִסּוֹת
לְהוֹצִיא מִכָּל יֶלֶד אֶת הַמְקַסִּימוּם
שֶׁאֲפָשֵׁר לְהוֹצִיא מִהַיְלָד הַזֶּה.

הַמְשֵׁךְ אִי"ה בְּשָׁבוּעַ הַבָּא

הַמְלַמֵּד עוֹשֶׂה לְעֶצְמוֹ חֲשֻׁבוֹנוֹת
שְׁלֵמִים: 'אֵלּוּ יְלָדִים בֵּן צָרִיכִים
אוֹתִי וְאֵלּוּ לֹא', 'אֶתָּה בֵּן צָרִיךְ אוֹתִי,
וְאֶתָּה לֹא צָרִיךְ אוֹתִי'; 'אֶתָּה בֵּן סוֹפֵר
אוֹתִי, וְאֶתָּה לֹא סוֹפֵר אוֹתִי'; 'אֶתָּה
בֵּן רוֹצֶה לְשִׁמְעַע מִה שֶׁאֲנִי אוֹמֵר,
וְאֶתָּה לֹא רוֹצֶה לְשִׁמְעַע מִה שֶׁאֲנִי
אוֹמֵר, וְאִם תִּשְׁאַל, אֶתָּה הָרִי כְּבָר
בֵּן אַרְבָּעִים וְהַיְלָד הוּא רַק בֵּן שִׁבְעֵי,
מִלְמַד בֵּן אַרְבָּעִים שִׁיתְקוּטִט וְלֹא
יִוָּכַל לְהִסְתַּדָּר עִם יֶלֶד בֵּן שִׁבְעֵי!'

לֹא בָּאנוּ לְכָאן לְקַחַת כְּבוֹד;
לֹא נִהְיִיתִי מִלְמַד כְּדֵי שֶׁכָּל אֶחָד
יִתְכּוּפֵף אֵלַי וְיִשְׁתַּחֲוֶה אֵלַי, צָרִיכִים
לְהִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ אֱלֹהִים; אֲסוּר
לְדַבֵּר כְּשֶׁמִּלְמַד מְדַבֵּר, אֲסוּר לְדַבֵּר
כְּשִׁמוּרָה מְדַבֵּר, - אֲבָל אִם אֶחָד
לֹא חַיב לְרַדֵּף אַחֲרַי, אִם אֶחָד לֹא

לֹא בָּאתֶם לְקַחַת מֵהַיְלָדִים כְּבוֹד

צָרִיכִים לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה מֵהַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ שֶׁלֹּא נִפְסַפֵּס אִם יֶלֶד, שֶׁנִּתֵּן
לְכָל אֶחָד מְלִים טוֹבוֹת.

זֶהוּ טִבֵּעַ הָאָדָם, שֶׁבוֹחֲרִים כְּמָה
יְלָדִים שֶׁנִּשְׂאוּ חוֹן בְּעֵינַי, וְרַק לָהֶם
נוֹתְנִים מְלִים טוֹבוֹת.

לְמָה בְּדִיוֹק הֵם? יְכוּל לִהְיוֹת
שֶׁהַיְלָדִים הָאֵלּוּ מְאֹד מְפַחְדִים
מִהַמְלַמֵּד, וְלָכֵן הֵם מְצִיִּיתִים
מִדַּל לְכָל מְלָה שֶׁהַמְלַמֵּד אוֹמֵר,
וְלָכֵן הַמְלַמֵּד אוֹהֵב אוֹתָם כִּי הֵם
הַעֲבָדִים שְׁלִי, הַיְלָדִים הָאֲחֵרִים
שֶׁאֵינָם מְקַבְּלִים מְרוּת 'הֵם הָרִי לֹא
צָרִיכִים אוֹתִי', 'הֵם הָרִי לֹא סוֹפְרִים
אוֹתִי'.

מְבַרְרִים בְּעֵינַי חִינוּךְ

מאת ראש הישיבה שליט"א

וּמִד כְּשֶׁאָמַר: "מְשִׁיב הַרוּחַ, וּמוֹרִיד
הַגֶּשֶׁם" - הַתְּחִיל לְרַדֵּת גֶּשֶׁם בַּחוּץ
זֶלְעָפוֹת, שְׁאַלּוּ אוֹתוֹ: "מִהֵם מְעַשִּׂיךְ
הַטּוֹבִים שֶׁאֶתָּה עוֹשֶׂה?" וְעֲנֵה:
"מִלְמַד דְּרַדְקֵי אֲנִי - אֲנִי מִלְמַד תּוֹרָה
לְיִלְדֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֲנִי לֹא מְפַלֵּה בֵּין
יְלָד שֶׁאָבִיו מְשַׁלֵּם לִי עֲבוּר הַלְמוּד,
לְבֵין יְלָד שֶׁאָבִיו לֹא מְשַׁלֵּם; עוֹד
מְנַהֵג יֵשׁ לִי, כְּשֶׁאֲנִי רוֹאֶה יְלָד שֶׁלֹּא
רוֹצֶה לְלַמֵּד אֲנִי מְשַׁחַד אוֹתוֹ. יֵשׁ לִי
בְּבֵיתִי אֲקוּרִיוֹם עִם דְּגָיִם וְאֲנִי מְשַׁכְנַע
אוֹתוֹ, שֶׁאִם הוּא יִלְמַד - אֲרָאֶה לוֹ אֶת
הַדְּגָיִם, עַד שֶׁהוּא מִתְּחִיל לְלַמֵּד"; זֶה
הִיָּה הַכַּח שֶׁלּוֹ, לְכֵן הַקְּשִׁיבוּ לְתַפְלוֹת
שְׁלוֹ.

כְּמוֹ כֵּן מְסַפְּרִים חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנוֹם
לְבִרְכָה (בְּבֹא מִצִּיעָא פּה.), רַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ
שֶׁחַד כָּךְ אֶת בְּנוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר בֵּן
רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּבְנוֹ שֶׁל רַבִּי טְרַפּוֹן, הוּא
הַחֲזִיר אוֹתָם אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי
שֶׁהִבְטִיחַ לָהֶם שְׂדוּכִים וְכוּ', וְאַחַר

אֶתָּה צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק מְאֹד
בְּעֲבוּדְתְךָ הַקְּדוֹשָׁה לִהְיוֹת מִלְמַד,
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (שְׁבַת קִיט):
"אֵין הָעוֹלָם מִתְקַיֵּים אֶלָּא בְּשִׁבְלֵי
הַכֶּל פִּיָּהם שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן
שֶׁלֹּא טַעְמוֹ טַעַם חֲטָא", הַמְלַמְּדִים
מִחֲזִיקִים אֶת הָעוֹלָם, הַמְלַמְּדִים
לוֹמְדִים תּוֹרָה עִם תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית
רַבֵּן.

בְּיָדָי שְׁטוֹב לְתַת מִמְתַּקִּים
לְיִלְדִים, כְּדֵי לְלַמֵּד אוֹתָם לְהִתְפַּלֵּל
יָפֵה, כִּף מְרַגְלִים אוֹתָם לְהִתְפַּלֵּל,
וּמְאוּחָר יוֹתֵר הֵם יִתְפַּלְלוּ בְּלִי
הַמְתַּתְּקִים, הֵם יְכִינּוּ שֶׁתְּפִלָּה
הִיא הַחַיִּים, תְּפִלָּה לְקַל חַיִּי.
מְצִינּוּ בְּחַז"ל סְפוּרִים מִהַתְּנָאִים
וְהָאֲמוּרָאִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהֵם שֶׁחַדוּ
אֶת הַתְּלַמִּידִים. חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנוֹם
לְבִרְכָה מְסַפְּרִים (תְּעִינִית כּד.), פַּעַם הִיָּתֵהוּ
שְׁנַת בְּצֻרֶת - תְּקוּפָה אַרְבָּה לֹא יָרְדוּ
גְשָׁמִים, יְהוּדֵי פְּשׁוּט נִגְשׁ אֶל הָעַמּוּד

הֵאֵם לְתַת מִמְתַּקִּים לְיִלְדִים כְּדֵי
שֶׁהֵם יִתְפַּלְלוּ?

שְׁאֵלָה:
לְכַבוֹד רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א,
בְּרוּךְ הַשֵּׁם זְכִיתִי לִהְיוֹת מִלְמַד
לְתִינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן, אֲנִי שׁוֹמֵעַ הַרְבֵּה
אֶת הַשִּׁיעוּרִים שֶׁל רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א,
וְאֲנִי מְאֹד נִהְנֶה מִהַעֲצוֹת וְהַחֲזוּק.

הַשְּׂאֵלָה שְׁלִי הִיא אִם צָרִיכִים לְשַׁכְנַע
יְלָדִים בְּגִיל חֲמֹשׁ בְּעֶרְךָ שֶׁאִם הֵם יִתְפַּלְלוּ
הֵם יִקְבְּלוּ מִמְתַּקִּים וּמִתְנוּנוֹת טוֹבוֹת, וְאִז כָּל
הַיְלָדִים יִתְפַּלְלוּ בְּהַתְּלַהּבוֹת, אוֹ שִׁיּוֹתֵר
נְכוּן לְהַרְגִיל אוֹתָם לְהִתְפַּלֵּל רַק לְהַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ, בְּלִי הַסְּבָרִיוֹת?

יִישַׁר כַּח
תְּשׁוּבָה:
בְּעֻזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ - יוֹם ה' פְּרָשַׁת
וַיִּגַּשׁ, ב' טֵבֵת, זֹאת חֲנוּכָה, שְׁנַת
ה'תשפ"ה
לְכַבוֹד ... נְרוֹ יֵאָר
קְבַלְתִּי אֶת מִכְתְּבְךָ.

כך הם נהיו צדיקים גדולים ועבדו את השם שלא על מנת לקבל פרס.

השם יעזר שתצליח בכל העניינים.

חנוכה שמח.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת שמות תשפ"ה)

האם לשים דגש על לימוד לשון הקודש עם הילדים?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

יישר כוח גדול על השעורים הנפלאים שהם ממש "מחיה נפשות", כפי שראש הישיבה שליט"א אומר בשם מוה"ר א"ש זכותו יגן עלינו שבמקומות מסוימים מתפארים שאצלם היה כזו צפיפות, ממש סכנת נפשות, אבל אצלנו אולי אין את הצפיפות הגדולה, אבל זה ממש מחיה נפשות.

אני מלמד ובשנה הבאה עומדים להתחיל ללמוד בתלמוד תורה שלנו "שרשים ושרשים", כלומר הולכים ללמוד עם הילדים לשון הקודש, לחלק את המלים לפי השרש, ולאחר מכן את השמושים לפני ואחרי. למעשה יש כאלה שחולקים על המהלך החדש הזה ואומרים שצריכים לתת לילדים לקלט בעצמם לשון הקודש כמו שהם קולטים דברים אחרים, הם רק מתבלבלים מללמוד שרשים וזה גורם אחר כך לקשיים.

היות ואני עובד שם אני ממילא צריך לעשות את זה, אין לי סמכות להתערב בזה, השאלה שלי היא רק האם אני צריך להשקיע בזה כוחות ולשים דגש על זה, או לעשות את זה יותר בעבודה

טפת הדעת הזאת - יש כבר ממילא הכל.

כשאתה מגיע לתלמוד תורה ללמד עם הילדים זאת צריכה להיות המטרה היחידה שלך: להכניס בהם אמונה בהשם יתברך, להטביע בהם יראת שמים, שהם יפחדו מהשם יתברך; תשרש בהם לאהב את השם יתברך.

סדר היום בתלמוד תורה מחלק לכמה דברים; להתפלל עם הילדים, לאכל עם הילדים, לכתב עם הילדים, ללמד עם הילדים, לספר להם ספורים, אבל הכל צריך להיות במטרה אחת: שהם ידעו שיש בורא עולם!

אם אומרים לך ללמד שרשים וכו' - תעשה את זה, אבל זה לא העקר. שלא לדבר פשרו צים ללמד עם ילדים דקדוק, זה בודאי מיותר. רבנו אומר בפרוש (שיחות הר"ן, סימן רלה): "בשביל זה עזבו העולם חכמות הדקדוק ואינם עוסקים בו כלל. כי דקדוק אין צריכין כלל", העולם כבר עזב את לימוד דקדוק, כי אין בזה צורך לעבודת השם.

השם יעזר שתצליח בכל העניינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת נשא (באר"י

בהעלותך) תשפ"ב)

טכנית שצריכה להעשות, ולא להתעכב על זה.

כמו כן אני סקרן לדעת האם ב"היכל הקודש" יש את סוג התלמוד הזה עם הילדים.

יישר כוח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת במדבר, ג' סיון, מ"ז לעומר, שנת ה'תשפ"ב

לכבוד ... גרו יאיר

קבלתי את מכתבך.

אנחנו לומדים בדרך הישנה כפי שהצדיקים הקדושים קבעו איך ללמד עם ילדים קדושים, תינוקות של בית רבן שלא טעמו טעם חטא, אנחנו לא עושים שום דברים חדשים.

אתה תשים דגש להכניס בילדים אמונה ויראת שמים, כל הדברים האחרים הם מאוד טובים ויפים - רק אם יש אמונה ויראת שמים, בלי אמונה ויראת שמים אין כלום.

חכמינו זכרונם לברכה אומרים (נדרים מא.): "דדא ביה כולא ביה", מי שיש לו דעת יש לו הכל, "דלא דא ביה מה ביה", מי שאין לו דעת - אין לו כלום; מה זה דעת? אמונה; מי שידע שהכל זה הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא ברא את העולם, הוא מנהיג את העולם, הוא עשה הכל, הוא עושה הכל והוא יעשה הכל, אין שום דבר חוץ ממנו, הכל זה רק לבוש שלו - זה דעת; אם יש את

לקבלת הגליון מדי שבוע יש לשלוח אימייל ל: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיוזק (נשים)

שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד

079-704-0069

ארצות הברית 212-444-9169 / אנגליה 03303502363 / 845-351-9060

קנדה 438-320-9090

...

קול ברסלב

שיעורים; חיוזק יומי; ניגונים; סיפורי תפילה ועוד

079-704-0066

ארצות הברית 212-444-9191 / אנגליה 03303502361 / 845-351-0910

קנדה 4383008080 / בלגיה 3235003461 / ארגנטינה 11552354370

מייל חיוזק יומי chizikyomi@gmail.com